

Keskustan mahtipontiset ja modernit rakennukset valtavine ikkunoineen ja viherseinineen olivat jääneet taakse. Olimme niin kutsutulla keskiluokan vyöhykkeellä, jolla itsekkin asuin. Vaatimattoman oloisia kaksikerroksisia rivitaloja vierä vieressä. Osa puisia, osa kivisiä. Useimmilla katoilla oli aurinkopaneeli. Keskiluokkainen elämä oli ihan mukiinmenevää, joskin juuri niin vaatimatonta kuin talojen ulkoasut antoivat ymmärtää. Kuilu keskustan eliittiin oli valtava. Elämään ei mahtunut paljoakaan välttämättömyyden ulkopuolelle määriteltävää kulutustavaraa tai muita ylellisyyksiä. Kauempana asuinalueiden ulkopuolella korkeuksiin kurotteli rivistö valkoisia pylväitä. Ne olivat tuulivoimaloita. Tuuli taivutti joustavasta materiaalista valmistettuja pylväitä ja niiden sisältämät kiteet tuottivat sähkövirtaa puristuessaan kasaan. Vaikka Europoliksen yksi ydinfuusiovoimala tuotti lähes kaiken kaupungin käyttämän sähköä, josta leijonanosa kului keskustan tarpeeseen, oli tuulipylväspuistoja kaiken kaikkiaan kolme ja lisäksi yksityisomisteiset aurinkopaneelit olivat hyvin yleisiä. Tummatukkainen nuori nainen oli esitellyt itsensä Miaksi. Harmaapäinen Ben oli hänen enonsa. Tyypillisiä Europolislaisia nimiä. Europolis mainosti itseään tehokkuuden ja käytännöllisyyden perikuvana ja tämä ideologia oli tarttunut jo ihmisten nimiin, jotka olivat yleensä kolme tai maksimissaan neljä merkkiä pitkiä. Niin oli myös oma nimeni, Teo. Olin olettanut, että pysähtyisimme pian, mutta keskiluokan alue jäikin taakse ja siirryimme kaupungin uloimmalle kehälle, köyhien alueelle. Sinne päästäkseen oli kuljettava karanteenitullin läpi. Auto pysähtyi alas lasketun puomin eteen. Siniasuinen vartija tuli auton luokse ja koputti ikkunaan. Ikkunan avauduttua hän ojensi ohuen kirkkaasta älymuovista valmistetun tabletin. "Biometrinen tunnistautuminen kiitos" Mia katsoi tabletin pieneen kameraan ja kasvojentunnistusohjelma teki tehtävänsä. Sen jälkeen hän asetti näytölle oikean kätensä sormenpää ja laite tunnistoi sormenjäljet. Minä ja Ben suoritimme saman toimenpiteen. Vartija otti tabletin takaisin ja silmäili ruutua. "Rokotetiedot näyttävät olevan kunnossa. Voitte jatkaa" Puomi nousi ja auto lipui toiselle puolelle. Eräs asia kummeksutti minua. "Luulisi että tietokanta olisi tunnistanut meidät metroaseman valvontakameratallenteesta ja vartijarobotin välittämästä videokuvasta" aprikoin. "Hakkerimme hoitivat niin, että meistä ei jäänyt jälkiä" Mia vastasi ykskantaan. Talot olivat rapistuneita ja useat niistä olleet tyhjiillään vuosikausia. Kukaan ei ollut ikuisuuksiin myöskään kunnostanut halkeilevaa asfalttia. Liikennemerkkeistä oli jäljellä vain tyngät. Materiaalivarkaats olivat sahanneet ne poikki ja vieneet mennessään. Neitseellisten luonnonvarojen huvettua kierrätyksestä oli tullut kannattavaa bisnestä. Tämä poiki kuitenkin myös materiaalivarkaiden kaltaisia rikollisia lienneilmiöitä. Kadun kulmassa seiso i iso valkoinen auto. Se oli vapaaehtoisjärjestö Auttavan käden lääkintäbussi. Auton ulkopuolella jonotti resuisia hahmoja. Ehdin nähdä erään miehen kasvot, jotka olivat täynnä märkiviä haavoja. Lääkintäbussi olisi todennäköisesti hänen pelastuksensa. Antibiooteile vastustuskykyiset bakteerit olivat kaamea viitsaus joka piinasi köyhien vyöhykettä. Ilman vapaaehtoisjärjestöjen tarjoamia rokotteita ja fagipistoksia useat kuolisivat nuorena. Fagit eli bakteereissa loisivat virukset olivat tärkeä ase taistelussa vastustuskykyisiä bakteerikantoja vastaan. Saavuimme suuren hylätyn varastohallin luokse ja Ben ohjasi auton sisään suurista avoimista kaksoisovista. Auto pysähtyi keskelle autiota hallia. Olin jo kysymässä, että mitä seuraavaksi, kun lattia auton alla alkoi vajota Mian näppäiltyä jotain älykelloonsa. Katosimme hitaasti laskeutuvan tason mukana maan alle. Taso pysähtyi betonisen tunnelin alkupäähän. Auton lähdettyä liikkeelle, taso nousi takaisin ylös. Tunnelin päässä oli maanalainen parkkihalli. Poistuttuamme autosta, jatkoimme hallin päädyistä aukeavalle käytävälle. Jonkin matkan päästä käytävän kanssa alkoi ristetä muita käytäviä joiden varsilla oli ovia. Aina välillä vastaan tuli joku, joka tervehti Miaa ja Beniä, mutta katsoi minua kummeksuen. Täällä ei ilmeisesti käynyt kovin usein vieraita. Käännyimme

oikealle vievälle käytävälle ja pysähdyimme ainoan tällä käytävällä olevan oven eteen. Ovenpielessä oli pieni laatikko, jossa oli mikrofoni, kaiutin ja nappula. Mia painoi nappia. "Mitä asiaa?", kysyi käheä ääni. "Mia tässä. Minulla on mukanani erityisvieras" Oli hetken hiljaista, kunnes ääni jatkoi. "Sisään" Kuului naksahdus oven lukituksen auetessa. Mia painoi kahvasta ja työnsi oven auki. Hillitysti sisustetussa huoneessa oli työpöytä ja toisessa nurkassa matala lasinen pöytä jonka ympärillä oli nojatuoleja. Yhdessä nojatuolissa istui nutturapäinen keskiän ylittänyt luiseva nainen. Hänen keskustelukumppaninsa istui vastapäisessä tuolissa, ollen selin meihin. Tämä nousi ja kääntyi meihin päin. Yllätyin nähdessäni kolmekymppisen miehen, jolla oli pitkä vaalea tukka, rehottava parta ja leveä virnistys. "Täällähän näkee tuttuja", Välittäjä tokaisi hilpeästi, "Olisi mukava jäädä rupattelemaan, mutta minulla on tiukka aikataulu". Hän kätteli kaikki huoneessa olijat ja poistui. Nutturapäinen nainen nousi ja harppoi kättelemään minua. "Eve Zinc. Biomafian Europoliksen haaran johtaja" "Teo Mantel" Johtaja Zinc viittoi meidät istumaan kanssaan. Hän sytytti savukkeen. Lasipöydällä oleva tuhkakuppi oli melkein täynnä. "Suo anteeksi paheeni", Zinc sanoi, "Pitäisi kyllä lopettaa, kun alkavat terveydenhuollossa käydä hankaliksi. Olen jo yhdet keuhkot pilannut ja ne nurisevat, ettei uusia varaelimiä kasva puissa. Mutta onko siinä nyt sitten niin eroa kasvavatko puissa vai 3D-tulostimissa?" Seuraavan puolen tunnin aikana Zinc perehdytti minut Biomafian toimintaan ja kertoi yleisistä toimintatavoista. Lisäksi minulle kerrottiin, kuinka minut tultaisiin kouluttamaan. Lopuksi biometriset tunnistautumistietoni lisättiin Biomafian tietokantaan samankaltaisella toimenpiteellä kuin karanteenitullin tarkistuksessa, paitsi että tällä kertaa puhuin myös tablettiin ja siitä muodostettiin ääninäyte. "Sinulla on nyt oikeudet kulkea tietyistä ovista ja valtuudet perusjärjestelmien kuten valaistuksen hallintaan", Zinc sanoi. Seuraavaksi Mia lähti esittelemään minulle rakennusta. Mia pysähtyi erään oven eteen ja painoi peukalonsa ovenpielessä olevaan sormenjäljen lukijaan. Lukko naksahi auki. Astuimme sisään huoneeseen. Paikka oli jonkinlainen maanalainen kasvihuone. Katossa paloivat kirkkaat sinertävät lamput. Huoneen keskeltä kulkevissa laareissa kasvoi kaikissa samaa ohutta pitkävartista kasvia. Kukat olivat punaisia tai violetteja muodoltaan repaleisia. Mia johdatti minut kasvien luo. "Haista" Nuuhkaisin varovasti lähintä kasvia. Tuskin olin tuntenut pistävän hajun sieraimissani, kun minua alkoi äkisti huimata. Lihakset tuntuivat raukeilta ja voimattomalta. Hoipertelin kauemmaksi kasvista liikehtien sulavasti kuin umpihumalainen. Seisoin paikallani hengittäen syvään kunnes huone lopulta lakkasi heilumasta. "Mitä pirua tuo on?" "Tyrmäysunikko. Muokattu geenisiirtojen avulla ooppiumunikosta", Mia nauroi. "Myyttekö te tällaista kamaa" "Itseasiassa meillä on sille parempaakin käyttöä. Olet jo päässytkin näkemään sen hyötykäytössä" "Nyt en ymmärrä... eikun hetkinen, tosiaan se tainnutusnuoli", sanoin muistaessani miten Mia oli tyrmännyt metroaseman vartijan. Seuraavan puolen vuoden aikana lähes päivittäin minut tultiin hakemaan Biomafian tiloihin kouluttautumista varten. Edestakainen ramppaaminen meni läpi valheellisella rekisteröitymisellä vapaaehtoistyöntekijäksi. Minua opetettiin muunmuassa ohjaamaan robottihyttystä jolla geenivarkaus saattoi tapahtua huomaamattomasti etäältä. Kurkkasin esteen takaa ja ammuin tainnutuspistoolilla harjoitusnuolen päin poliisin asuun pukeutunutta robottia, joka näytti erään paikallisen kierrätysmuotivaateliikkeen mallinukelta. Nuoli takertui robotin rintaan ja se pysähtyi paikalleen. En kuitenkaan huomannut toista robottia ja laser tag aseiden säteen osuessa harjoitusliiveihini, niihin syttyi punainen valo. Kirosin mielessäni. Juuri silloin Mia astui sisään ampumaharjoitushuoneeseen. "Tulossa on vuosisadan keikka, joten valmistaudu henkisesti sillä sinut halutaan mukaan" JATKU